

[Lone Dybkjær.]

ordnede politiske mål, når vi snakker om genanvendelse.

Men skal vi holde os til de lidt mere jordnære spørgsmål, sådan som det er gjort i redegørelsen, må vi prøve at finde frem til, hvad det egentlig er, der er nyttigt, gavnligt og rigtigt engangsudstyr, og hvad der er overflødig, hvilket engangsudstyr forbrugeren virkelig synes er arbejdsbesparende og forbrugeren derfor vil være meget ked af at undvære, og hvad det egentlig er, vi lige så godt kan gå væk fra igen.

Som eksempel kan man tage engangsservice. Det giver naturligvis enorme affaldsproblemer, men det kan godt være, at det f. eks. på hospitalerne er nødvendigt at benytte engangsservice af hensyn til steriliteten. Men det behøver naturligvis ikke at betyde, at vi også på alle andre offentlige institutioner skal anvende engangsudstyr.

Eller et andet eksempel, som er nævnt i redegørelsen, nemlig spørgsmålet om at gå tilbage til mælk opbevaret på flasker. Umiddelbart lyder det besnærende, navnlig når man tænker tilbage på den debat, der var i sin tid om det frie forbrugsvalg, som imidlertid ikke er blevet til helt så meget i praksis, som det var i teorien. Umiddelbart kan man jo heller ikke bare gå tilbage til mælkeflasker, men jeg forstår også på redegørelsen, at det vil vi høre nærmere om.

Skal vi derfor virkelig i gang med genanvendelsessektoren, tror jeg, vi må være klar over, at vi skal ind fra samfundets side og foretage en vis styring, som f. eks. gennem skat på råvarer, særlige afskrivningsregler for fabrikker, der fremstiller engangsudstyr, særlig skat på affald, som det er vanskeligt at genanvende, eller hvor produktet er fremstillet på en sådan måde, at det næsten er praktisk umuligt at genanvende det.

Jeg vil så til sidst gå over til nogle enkelte bemærkninger i forbindelse med redegørelsen, og jeg vil navnlig gerne trække den bemærkning frem, der står i afsnittet Almindelige problemer, nemlig at man ikke kan forvente, at erhvervslivet udbygger de processer, der skal oparbejde de genanvendelige materialer, hvis der ikke sikres en jævn strøm af råvarer og en rimelig udsigt til, at produkterne kan sælges. Jeg tror, det er noget meget fundamentalt, at vi virkelig gør os klart, at hvis vi skal have genanven-

delsesindustrien i gang, kræver det en høj grad af planlægning fra det offentliges side. Jeg er også enig i det, der står om, at samfundet må gå ind og styre; det giver sig næsten af det, jeg har sagt før.

Når det drejer sig om husholdningsaffaldet, er jeg selvfølgelig enig i en masse af de ting, der står her, men jeg savner måske, at vi ligesom gør os nogle tanker om, hvorvidt de produkter, der opstår i husholdningen, nu også har den rigtige sammensætning, om man virkelig ikke kunne tænke sig at finde frem til nogle andre produkter, som var mere genanvendelige.

Ministeren har i forbindelse med spørgsmålet om glas nævnt, at man må gå ind for en standardisering, og andre ordførere har været inde på det; jeg tror, det var hr. Kampmann, der sagde, at ham forekom det væsentligere, at man koncentrerede sig om indholdet, og det tror jeg er ganske rigtigt. Jeg tror ikke, det betyder så frygtelig meget, om man laver visse standardiseringer på emballageområdet, jeg tror også, man i høj grad skal gøre sig klart, at der allerede er sket nogle standardiseringer ud fra nogle måske snævrere økonomiske målsætninger, og at vi derfor udmærket kan gå ind og foretage en vis styring på dette felt.

Til slut vil jeg blot sige, at vi gerne vil give tilsagn om at medvirke i den videre debat og i det udvalgsarbejde, der må komme, når der kommer faktiske lovforslag på bordet.

Lembourn (KF):

Det er blevet sagt af tidligere ordførere, at det er en sympatisk redegørelse, fordi den er åben; det kan jeg tilslutte mig, og den ros gælder jo så også den tidligere miljøminister.

Den er meget generel, og derfor bliver diskussionen jo også meget generel. Det er først, når de konkrete forslag om genanvendelse kommer, at vi egentlig kan tage fat på det mere tekniske i det, og derfor synes jeg sådan set også, at vi i denne debat skal holde os fra teknikken.

På den anden side er redegørelsen ikke politisk. Det var hr. Kampmanns oplæg, det var noget ideologisk præget, og det er vel også egentlig dér, vi skulle hen i denne debat. Og når vi så kommer til de konkrete forslag, kan vi tage fat på teknikken i det.

Jeg synes, at redegørelsen er præget af en